

عنوان مقاله:

ویژگی های درفش و تصویرپردازی با آن در شاه نامه ی فردوسی

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی توسعه پایدار در علوم انسانی و مطالعات فرهنگی ایران (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

حسین کیانی - دانشجوی کارشناسی ارشد گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد فیروزآباد، دانشگاه آزاد اسلامی، فیروزآباد، ایران

احمد طحان - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد فیروزآباد، دانشگاه آزاد اسلامی، فیروزآباد، ایران

خلاصه مقاله:

در شاهنامه درفش کاویانی پرچم خاص شاهنشاه بوده و شاهان و فرمانروایان محلی، شاهزادگان، سران و پهلوانان سپاه هم هرکدام درفش خاص خود را داشتند. فردوسی در شاهنامه در جاهای گوناگون صفات درفش کاویانی را برمی‌شمارد: خجستگی، درخشندگی، درفشانی، دلافروری و همایونی و البته تصویر سازی با درفش را هم فراموش نمی‌کند و در ضمن از رنگ و نقش و آراستگی درفشهای دیگر ایرانیان و حتی انیرانیان هم به فراخی سخن می‌گوید. درفش نشانهی استقلال و پیروزی بوده، سرنگونی و از میان رفتن آن در میدان جنگ شکست و سرفکندگی به شمار می‌آمده، از این رو چنگجویان از درفش با چنگ و دندان نگاهبانی میکردند که به دست دشمنان نیفتد. دریدن درفش از جمله آیینهای سوگواری در هنگام مرگ سران و پهلوانان بوده است.

کلمات کلیدی:

شاهنامه ی فردوسی، درفش کاویانی، ویژگی ها، تصویر پردازی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/798413>

